

16de JAARGANG, NR. 306
5 NOVEMBER 2018

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

4 JAZZ OP PAPIER

5 JAZZ OP DE PLAAT

Knalpot, Julien Tassin,
Lionel Loueke, Mark Turner,
Bram De Looze e.a.

10 JAZZ OP DE PLANKEN

Julian Lage, James Farm,
Jazz Internat. Festival Nijmegen e.a.

EN VERDER O.A.:

14 New York Calling (Roos Plaatsman)

15 You'll never walk alone (Eric Frans)

16 Benefiet Nederlands Jazz Archief

LAATSTE NIEUWS: Trompettist Roy Hargrove is 2 november aan hartfalen overleden. Hij was 49 jaar en had al langere tijd nierproblemen.

NIEUWS

Historie Voorschotens podium PJPJ beschreven in jubileumboek

Het Podium Jong Professionals Jazz (PJPJ) in Voorschoten viert dit seizoen zijn 25-jarig jubileum. Vanaf 1994 traden er ongeveer duizend studenten van het Koninklijk Conservatorium Den Haag in 225 concerten op. Een deel daarvan heeft inmiddels een nationale of internationale carrière als jazzmusicus opgebouwd. De historie van het podium wordt gedocumenteerd in een jubileumboek van de hand van Harry Steenvoorden en met foto's van René Zoetemelk. Het boek bevat portretten van (oud-) studenten, docenten, medewerkers, concertbezoekers en andere betrokkenen. Het wordt op 25 mei 2019, tijdens het Piet Wezepoel Jazz Festival, gepresenteerd. Wezepoel was een van de initiatiefnemers van het PJPJ.

Amina Figarova Sextet in Nederland

Het Amina Figarova Sextet toert in november en december door Europa. De groep zal zes concerten in Nederland en twee in België geven. Tijdens de concerten wordt een nieuw album gepresenteerd: 'Road To The Sun'. Daarop staan elf stukken, waarvan vijf met strijkers. Het sextet doet Heerlen, Breda, Brussel, Rotterdam, Terneuzen, Haarlem en Amsterdam aan. Naast Amina Figarova op piano bestaat het sextet uit Bart Platteau (fluit), Alex Pope Norris (trompet), Wayne Escoffery (tenorsax), Joshua Ginsburg (bas) en Rudy Royston (drums).

NR. 308 KOMT 19 NOVEMBER UIT

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Jasper van 't Hof. (Foto: Amke)

VIER NIEUWE COMPOSITIES JASPER VAN 'T HOF TIJDENS AVOND UITREIKING BOY EDGAR PRIJS

Tijdens de feestelijke uitreiking van de Boy Edgar Prijs op 6 december presenteert winnaar Jasper van 't Hof vier nieuwe composities. Drie stukken verschijnen op een aankomende nieuwe cd van de toetsenist. De uitreiking vindt plaats in het Bimhuis in Amsterdam. Van 't Hof ontvangt een plastiek van Jan Wolkers en een bedrag van 12.500 euro.

Een van de vier nieuwe werken is een akoestisch arrangement voor piano met vier blazers dat Van 't Hof speciaal voor deze avond schreef. De andere drie nieuwe composities zijn voor het recentelijk opgerichte Jasper van 't Hof trio (met Jasper van 't Hof, Stefan Lievestro (bas) en Jamie Peet (drums)) en zijn getiteld: 'Sister Joe', 'Feel good' en 'Nebula'.

Als te doen gebruikelijk mocht Jasper van 't Hof als winnaar de muziek tijdens de avond van de prijsuitreiking invullen. Hij nodigde daarvoor bevriende musici van het eerste uur van zijn loopbaan uit. Met hen brak hij in de jaren zeventig

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

...vervolg Jasper van 't Hof

internationaal door met zijn mix van jazzrock en wereldmuziek. Daarnaast deelt hij het podium met musici met wie hij de laatste tien jaar veel heeft opgetreden in Nederland en die hem, tot op vandaag, blijven inspireren tot het schrijven van nieuwe composities.

In verschillende combinaties zullen de volgende artiesten op het podium staan: Jasper van 't Hof, Aldo Romano (drums), Philip Catherine (gitaar), Tony Lakatos (saxofoon), Tineke Postma (altsaxofoon), Ilja Reijngoud (trombone), Paul van Kemenade (alt saxofoon), Dick de Graaf (tenorsaxofoon), Pierre Courbois (drums), Stefan Lievestro en Jamie Peet. VPRO Vrije Geluiden zal verslag van de avond doen op NPO Radio 2 Soul & Jazz en op www.vrijegeluiden.nl.

Achterhoeks vocaal trio strikt Randy Brecker voor nieuwe album

Het vocale trio D-licious Vocals uit Epse (Gelderland) heeft voor het tweede album 'Uncovered' trompettist Randy Brecker weten te strikken voor een bijdrage. Hij is in een nummer op bugel te horen. Het trio maakt akoestische pop en interpreteert naast eigen werk stukken van David Bowie, Simon and Garfunkel en George Michael.

Nieuwe NJA-cd met Coleman Hawkins en Dizzy Gillespie

Eind november verschijnt deel dertien in de cd-reeks 'Jazz at the Philharmonic' van het Nederlands Jazz Archief (NJA). Op de plaat staan opnamen uit 1960. Eerst een jamsessie met onder anderen de saxofonisten Coleman Hawkins, Don Byas, Benny Carter, trompettist Roy Eldridge en drummer Jo Jones. Daarna het Dizzy Gillespie-kwintet met saxofonist Leo Wright en als speciale gasten trombonist J.J. Johnson, saxofonist Stan Getz en percussionist Candido. In het bijgesloten cd-boekje staan foto's van het concert en een reproductie van het originele programma. De begeleidende tekst is geschreven door Bert Vuijsje.

Steve Wall als Chet Baker. (Foto: filmaffiche My Foolish Heart)

LEVENSEIND CHET BAKER INSPIRATIEBRON VOOR MAKERS NIEUWE NEDERLANDSE FILM

Onder de titel 'My Foolish Heart' draait sinds 1 november een Nederlandse film in de bioscopen, waarvoor de laatste levensdagen van trompettist Chet Baker de inspiratie vormden. De film is geregisseerd door Rolf van Eijk. Baker stierf vrijdagochtend 13 mei 1988 op raadselachtige wijze. Hij werd voor zijn Amsterdamse hotel dood op straat gevonden. De officiële lezing luidt dat hij door een ongeluk uit het raam van zijn kamer viel.

In 'My Foolish Heart' probeert detective Lucas (Gijs Naber) de laatste dagen van Baker te reconstrueren. Hij ontmoet Bakers laatste geliefde Sarah, vriend Simon en de verdachte bewonderaar Doctor Feelgood. Wanneer Bakers duistere kant zich aan hem openbaart, realiseert Lucas zich dat hij meer op Chet Baker lijkt dan hem lief is. De Ierse muzikant en acteur Steve Wall speelt Chet Baker. De filmscore werd gecomponeerd door David Dramm, muzikaal adviseur was Diederik Rijpstra en Ruud Breuls speelde de aanvullende trompetpartijen.

Bekijk hier de trailer van de film: <https://bit.ly/2Pno95f>

FRITS LANDESBERGEN START NIEUW LABEL

Drummer-vibrafonist Frits Landesbergen start een nieuw platenlabel: Exclusive Sessions Productions (ESP). De eerste cd op het label, 'Magic 3', is van pianiste-zangeres Francesca Tandio. Later volgen cd's van onder anderen Landesbergen zelf. Eerder was Landesbergen eigenaar van Baileo Music Productions, dat ook cd's uitbracht.

Baileo stopte vier jaar geleden, omdat er geen goede markt voor cd's meer was. "Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan en omdat er al een aantal producties op de plank liggen, heb ik samen met trompettist/studio engineer Nanouck Brassers ESP opgericht", aldus Landesbergen, Hij noemt het 'een redelijke kamikaze-actie, maar de muziek waarvan we zo houden en in geloven moet de wereld in'. Nog vier cd's volgen: 'Typical', een live-album van het Frits Landesbergen Sextet; 'Gibbs Vibes', met de muziek van Terry Gibbs & The Dreamband van rond 1960, opnieuw opgenomen met de West Coast Dreamband en Landesbergen op vibrafoon; 'Trio Ref', een cd met het Rob van Kreeveld Trio en als vierde een live-cd van Landesbergens North Sea Big Band met onder anderen zangeres Joke Bruijs.

Miles, Monk en Chet inspireren Jazzorchester of the Concertgebouw

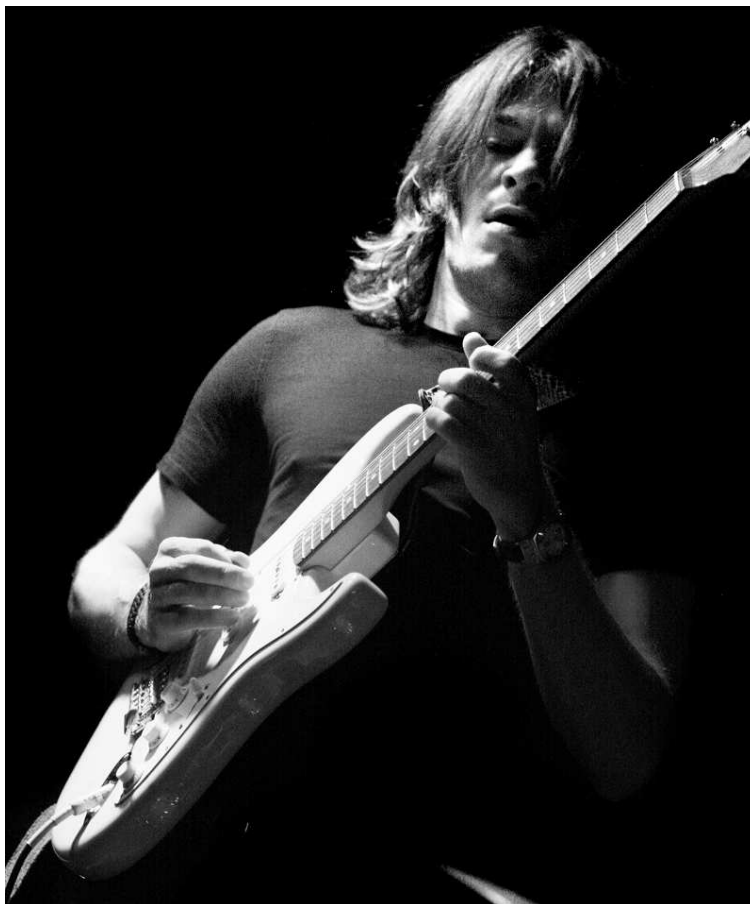
In drie concerten zal het Jazzorchester of the Concertgebouw de muziek spelen van drie jazzgrootheden. Op 1 november werd afgetrapt met muziek van Miles Davis' cd 'So what'. Dit concert wordt in het seizoen 2019-2020 herhaald. Op 18 januari 2019 staat de muziek van de Thelonious Monk-cd 'Jackie-ing' centraal, en op 25 april 2019 wordt het seizoen afgesloten met Chet Bakers cd 'Indian Summer'. De genoemde cd's werden door het Nederlands Jazz Archief uitgebracht in de serie 'Jazz at the Concertgebouw'. Alle concerten vinden plaats in de Kleine Zaal van het Amsterdamse Concertgebouw. Presentator is Bert Vuijsje.

Xavi Torres. (Persfoto)

Thelonious Monk International Jazz Competition na drie jaar terug

Na drie jaar is de prestigieuze Thelonious Monk International Jazz Competition terug. De halve finale is op 2 (veertien deelnemers) en de finale (drie deelnemers) op 3 december in Washington, D.C. Tijdens deze 30ste editie wordt gejureerd door de pianisten Monty Alexander, Joanne Brackeen, Cyrus Chestnut, Herbie Hancock, Jason Moran, Danilo Pérez en Renee Rosnes. Een van de deelnemers is de Spanjaard **Xavi Torres**. Hij studeerde onder meer aan het Conservatorium van Amsterdam. In 2017 was hij Young VIP. De Competition bestaat sinds 1987 en werd sindsdien, met uitzondering van 2001, jaarlijks gehouden. Ieder jaar staat een ander instrument centraal en om de zoveel tijd kunnen vocalisten deelnemen. De laatste editie werd in 2015 gewonnen door zangeres Jazzmeia Horn. Twee Nederlanders vielen ooit in de prijzen: gitarist Jesse van Ruller won in 1995 en pianist Gerald Clayton eindigde als tweede in 2006. Veel winnaars vestigen later hun naam in de jazzscene.

Jérôme Hol gaat op tournee met het NSJO. (Persfoto)

CONSERVATORIUMSTUDENTEN ARRANGEREN VOOR NEDERLANDS STUDENTEN JAZZ ORKEST

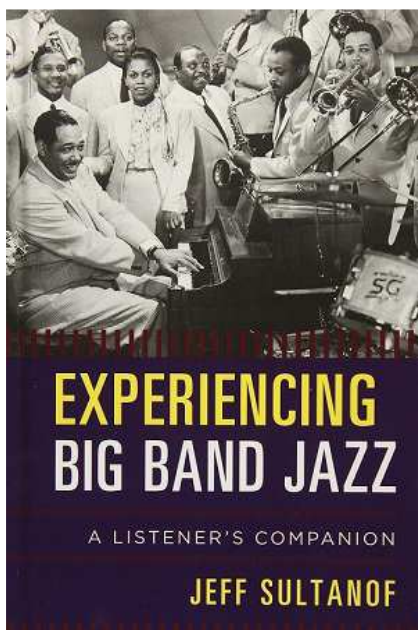
Negen conservatoriumstudenten schrijven de arrangementen voor het repertoire waarmee het Nederlands Studenten Jazz Orkest (NSJO) vanaf december op tournee gaat. Op 3 november waren ze een weekend bij het Conservatorium van Amsterdam, waar het NSJO onder leiding van trompettist Bert Fransen het nieuwe programma 'Rock-'n-Roll' instudeerde.

Onder anderen twee studenten van het Groningse Prins Claus Conservatorium schrijven een arrangement. Pedro Millan Jimenez neemt 'Rock this town' van het Brian Setzer Orchestra onder handen en Sebastiano Terzuolo 'Old enough to know better' van Steffen Morrison. Morrison verzorgt ook de vocalen tijdens de tournee. Gitarist Jérôme Hol gaat mee als instrumentaal solist. Tijdens de tournee van 11 tot en met 16 december worden zes studentensteden aangedaan, waaronder Groningen, Nijmegen, Amsterdam en Rotterdam. Dirigent Bert Fransen speelt bij het Millennium Jazz Orchestra en Jump'n Jive, en is trompetdocent in Hengelo.

21 cd-box markeert vijftig jaar Art Ensemble of Chicago

Ter gelegenheid van het vijftigjarig jubileum van The Art Ensemble of Chicago (AEC) brengt ECM in het najaar van 2018 een box met 21 cd's uit. De box omvat achttien albums waaronder drie dubbel cd's, opgenomen tussen 1978 en 2015. Ter gelegenheid van dit jubileum heeft het Art Ensemble een Europese tournee gepland, met onder andere een concert in Nederland tijdens festival Le Guess Who? in Utrecht.

JAZZ OP PAPIER

Jeff Sultanof.

**Experiencing Big Band jazz :
a listener's companion.**

Lanham, MD : Rowman & Littlefield,
2017.

XXV, 207 pag.

ISBN 978-1-4422-4242-5 hardb.

Prijs 43,70 euro.

LUISTEREN

Hoe breng je jazz aan de man? Voor u geen probleem, maar wel voor iemand die een luistercursus geeft. Sommige cursisten hoeft u niets te vertellen, anderen weten van toeten noch blazen. Een beproefde methode is het trekken van een lijn, waarop de voortgang van een muziekstuk wordt uitgezet. Je kunt laten zien dat een thema meerdere keren wordt doorgenomen, op welk punt een solo begint en wanneer - in een bigband - de secties elkaar afwisselen.

De lijn kan desnoods worden weggelaten, als je de diverse chorussen maar duidelijk markeert. Dat doen bijvoorbeeld Gary Giddins en Scott DeVeaux in hun 'Jazz' (Norton & Company, 2009). Zij voegen daar nog een nieuw element aan toe: een tijdsaanduiding, mogelijk gemaakt dankzij de digitale techniek. Handig, maar er is één - principieel - bezwaar: het ondergraaft de structuur van het stuk. Dat wreekt zich als je vervolgens de chorus- en maatverdeling laat vallen, zoals Jeff Sultanof hier en daar doet in een nieuwe luistergids. Een praktisch bezwaar is dan nog dat je wordt afgeleid als je telkens de tijd in de gaten moet houden. Gelukkig worden in de meeste gevallen wel de chorussen vermeld.

Sultanof selecteerde ruim honderdvijftig uitvoeringen van bigbands uit de jazzgeschiedenis, te beginnen bij de prehistorie met de band van James Reese Europe uit 1919. Na een historische context zet hij kort uiteen hoe het stuk zich ontwikkelt. De gebruikte terminologie is voor iedereen te vatten; als er al eens een begrip valt als 'modulatie', 'trading fours' of 'head arrangement', dan volgt een verklaring. De feitelijke gegevens over de opname springen duidelijk in het oog, maar vreemd genoeg is de naam van de leider alleen in de lopende tekst verwerkt. Indien mogelijk verkoos Sultanoff live-uitvoeringen boven die in de platenstudio, omdat die een beter idee geven hoe de bands in die tijd klonken. Zo vindt hij de uitvoering van 'Robbins' nest' door de band van Claude Thornhill beter dan die op Columbia. Hetzelfde geldt voor 'Undercurrent blues' door Benny Goodman, met een tenorsolo van Wardell Gray, die op Capitol is weggelaten. Bij 'One bass hit' door Dizzy Gillespie kiest hij voor de video-opname en aangezien we hier de band in actie zien acht hij een nadere beschrijving overbodig. Ook laat hij die achterwege bij 'Dalvatore Sally' door Boyd Raeburns orkest, maar dat heeft een andere reden: het nummer is zo abstract dat een beschrijving nutteloos zou zijn. Dat is spijtig, omdat de band ook in andere publicaties karig bedeed is. Zoals in 'The Swing Era' waar Gunther Schuller de behandeling van de Raeburn-band - en die van George Paxton, Elliot Lawrence en Georgie Auld, die hier alle ontbreken - aankondigt voor deel drie van zijn studie, maar daar is hij niet aan toe gekomen.

Wel treffen we hier aan: arrangementen van Eddie Sauter voor de band van Ray McKinley en voor diens eigen Sauter-Finegan orkest, een stuk van Tiny Kahn voor de band van Chubby Jackson én die van Ted Heath, de bands van Clare Fischer, de Canadees Rob McConnell en de Zweed Harry Arnold. Verder zijn er de geheide krakers als 'Moten swing', 'Skyliner' en 'In the Mood', de bands van Ellington, Basie, Kirk, Lunceford, Shaw, Herman enzovoort. De selectie is uiteraard vrij willekeurig en kan gemakkelijk worden uitgebreid met evenzoveel titels en dat doet Sultanof dan ook, in een aanhangsel. Een bijzonder extraatje: hij zag erop toe dat alle uitvoeringen te beluisteren zijn op internet!

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

DARRELL KATZ AND THE JCA ORCHESTRA
Rats Live On No Evil Star
 JCA Recordings

Bezetting:

Rebecca Shrimpton (zang), Jeff Classen, Paul Meneghini, Walter Platt (trompet), Bob Pilkington, David Harris (trombone), Bill Lowe (bastrombone, tuba), Jim Mosher (franse hoorn), Hiro Honshuke (fluit, piccolo, EWI), Rick Stone, Ken Field, Phil Scarff, Melanmie Howell-Brooks (rietten), Norm Zocher, Darrell Katz (gitaar), Hey Rim Jeon (piano), John Funkhauser (bas), Mike Conner (drums), Ricardo Monzon (percussie) + Helen Sherrah-Davies (viool), Vessela Stoyanova (marimba, vibrafoon), Alizon Lissance (zang, piano), Ralph Rosen (mch), Strings Theory Trio.

Ruim dertig jaar geleden schreef componist/arrangeur Darrell Katz een dubbelconcert voor viool, marimba en jazzorkest voor de 'small big band' van George Schuller. 'Rats live on no evil star' bleef daarna 27 jaar ongespeeld liggen tot Katz de inspiratie vond om een soortgelijk werk te schrijven, het driedelige 'How to clean a sewer'. Hij voegde Helen Sherrah-Davies (die een vijfsnarige viool bespeelt) en malletspeelster Vessela Stoyanova aan zijn JCA Orchestra toe en schreef daarnaast nog wat extra stukken voor de uitgebreide bezetting. Tekstueel putte Katz uit het dichtwerk van zijn overleden vrouw, Paula Tatrunis, waardoor zangeres Rebecca Shrimpton zingt over zaken die ergens toe doen. De palindroom van het titelstuk wijst in de richting van de speelsheid die Katz met muziek en teksten voorstaat. Maar er is ook satire en maatschappijkritiek, zoals in de vette 'Red dog blues': 'Donald Trump/is a vicious punk/with a big mouth full of lies/and a soul filled with junk.' Dat laat aan duidelijkheid niets te wensen over. De composities en arrangementen voor het orkest gebruiken soms het gehele arsenaal van de bigband, maar Katz durft het evengoed aan om segmenten in te zetten. Het slotstuk van het album, 'Red sea', is zelfs een stukje kamerjazz waarin de stem van Shrimpton opnieuw schittert.

Herman te Loo

Hier wordt het titelstuk live gespeeld:
<https://youtu.be/4ErK6my0h9w>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

KNALPOT
Dierendag
 Clean Feed

Bezetting:

Raphael Vanoli (gitaar, synthesizer, elektronica), Gerri Jäger (drums, synthesizer, elektronica), Sandor Caron (sound design).

Droogkloterig, dat is de eerste indruk die je krijgt als je het hoesje van dit nieuwe album van de Nederlandse band Knalpot voor je hebt. Titels als 'Effe zitte' en 'Effe ligge', in combinatie met de albumtitel 'Dierendag' en de absurdistische fotocollage op de voorzijde, suggereren muziek die zichzelf niet al te serieus neemt. En dat wordt ook (deels) bevestigd bij het beluisteren van deze plaat, de eerste volwaardige cd sinds 2014 ('Yes Please'). Het slotstuk, bijvoorbeeld, 'Erwin and Mitch', kent een heel melig synthipop-deuntje, dat omlijst wordt door heavy metal-achtige powerchords. Het levert een fijn, vervreemdend effect op. Het is kenmerkend voor de muziek van het Amsterdamse duo van gitarist Raphael Vanoli en drummer Gerri Jäger, door de toevoeging van electronicaman Sandor Caron uitgegroeid tot een trio. De heren houden van vervreemding, en het tegenover elkaar zetten van genres. In het titelstuk gebeurt dat met een lieflijke gitaarmelodie, een beetje Pink Floyd-achtig, die op zijn plek wordt gezet door een lompe rockbeat, die stopt en start, en zo het cliché ook weer mooi op afstand houdt. De verbindende factor in de muziek is de elektronica, die in zijn benadering herinneringen oproept aan avant-rockbands uit de late jaren zeventig en vroege jaren tachtig, zoals Cabaret Voltaire en Throbbing Gristle. Puur op klank wordt echter wel van meet af aan duidelijk dat Knalpot geenszins van plan is om ouwe meuk op te warmen. De speelse melodietjes, de opwindende trance-beats en de maffe noise zorgen voor een persoonlijk, eigenzinnig mengsel dat bepaald niet misstaat op het toonaangevende Portugese label Clean Feed, dat het album uitbrengt.

Herman te Loo

Kijk en luister hier naar 'Indianerwurst':
<https://youtu.be/5y6aEFcgUCQ>

LIONEL LOUEKE
The Journey
 Aparte Music

Bezetting:

Lionel Loueke (gitaren, zang, percussie)
 + gasten.

**'Harmonische verfijning,
 ragfijne melodieën en ingetogen
 en precies spel'**

De oorspronkelijk uit het Afrikaanse Benin afkomstige gitarist, zanger en componist Lionel Loueke is in zijn eentje een heel orkest. Niet alleen bespeelt hij op zijn cd 'The Journey' akoestische en elektrische gitaren; hij zingt ook met klikklanken en is actief als percussionist.

De 45-jarige musicus, die het podium deelde met toetsenist Herbie Hancock, saxofonist Wayne Shorter, Sting en toetsenist Chick Corea, vertelt op zijn eerste persoonlijke album een boeiend en intiem verhaal. Hij keert in zijn teksten terug naar zijn 'roots' en combineert jazz met klassieke elementen en Afrikaanse ritmes.

Na het Berklee College of Music werd Loueke toegelaten tot het Thelonious Monk Institute of Jazz in Los Angeles, waar hij de kans kreeg om bij Hancock, Wayne Shorter en Terence Blanchard te studeren. Na zijn studie specialiseerde Lionel Loueke zich in het bespelen van de nylonsnarige akoestische gitaar. In 2008 en 2009 werd hij verkozen tot beste Rising Star-gitarist in de jaarlijkse Critics Poll van het DownBeat-magazine.

Loueke heeft zich ontwikkeld tot een zeer veelzijdig musicus, die zich blijft vernieuwen. Zijn mentor Hancock noemde hem 'een muzikaal schilder'.

Loueke is nog lang niet uitgeschilderd. Wel ademt The Journey zijn levenswijshouding. Lionel nodigde diverse musici uit om extra partijen in te spelen, maar 'The Journey' is in essentie een soloalbum. De vijftien eigen stukken kenmerken zich door harmonische verfijning, ragfijne melodieën en ingetogen en precies spel. Een interessant experiment horen we in het nummer 'Guira' waarin Loueke met zijn gitaar de sound van het Afrikaanse snaarinstrument kora tracht te benaderen. Zijn droom is dat hij ooit kan spelen op een combi van gitaar en kora, een guira.

Hans Invernizzi

SORRINDO
Capivara
 Eigen Beheer

Bezetting:

Annet Smits, Manon Randsdorp (viool), Kata Balogh (altviool), Patrick Fuchs, Paula Dooren (cello), Gerit Jan Brinkhorst (sopraansax, fluit, piano), Daniël Keller (klarinet), Vincent Kuit (altsax, fluit), Wolfgang Keller (tenorsax, fluit), Robin van Geerke, Delaney Nelom (piano), Ferial Karamat Ali (bas), Richard Struck (drums).

Sorrindo (glimlach in het Portugees) is de vijftien man en vrouw sterke Amsterdamse groep van Gerit Jan Brinkhorst (bekend van onder meer Cubop City Bigband, Rumbata). De bandleider en arrangeur speelt zelf ook mee (sax, fluit en piano) op de cd 'Capivara', waarop twaalf composities zijn te horen van de Braziliaanse musicus Hermeto Pascoal (1936).

De bezetting van Sorrindo is uitzonderlijk en gevarieerd met een klassieke strijkersgroep, een houtblazersgroep, een koperblazerssectie en een swingend samba-trio. Deze samenstelling maakt dat Sorrindo kan klinken als een klassiek ensemble, als een jazzbigband en een samba-orkest. Dat moet ook wel want de gecompliceerde en diverse muziek van Hermeto vergt het.

Brinkhorst licht in de liner notes uitvoerig toe dat hij al sinds 1979 in de ban is van Pascoals werk. Het kostte hem jaren om te doorgronden hoe hij de harmonische extremen uit de hedendaagse muziek in combinatie met de jazz en traditionele Braziliaanse genres in de stukken van Pascoal kon laten uitvoeren door een orkest met amateurs. 'Capivara' (genoemd naar het Zuid-Amerikaanse knaagdier) is een staalkaart van vrolijk swingend muzikaal kunnen geworden waarbij het orkest van fluisterzacht tot zeer stevig speelt en laat horen voortreffelijke solisten in de gelederen te hebben. De arrangementen zijn een hele kluit met ritmische wendingen, veel snel notenwerk en hecht samenspel.

Hans Invernizzi

Bekijk Sorrindo hier:
<https://bit.ly/2yLm9dx>

THE NOBUKI TAKAMEN TRIO
The Nobuki Takamen Trio
 Eigen Beheer

Bezetting:

Nobuki Takamen (gitaar), Toshiyuki Tanahashi (bas),
 Naoki Aikawa (drums)
 + Akihito Yoshikawa (percussie).

De Japanse gitarist Nobuki Takamen (1977), die werkt en woont in New York, brengt graag in eigen beheer albums uit. En waarom ook niet. Je hebt alles zelf in de hand. Eind november verschijnt alweer de zevende cd van Nobuki als frontman. De plaat heet simpelweg 'The Nobuki Takamen Trio' en ook dit keer is de bespeler van de iconische rode Gibson ES-335 - zonder effectbejag en uitstekend ondersteund door zijn vaste begeleiders Toshiyuki Tanahashi en Naoki Aikawa - te horen in eigen composities.

Takamen koos ervoor elf stukken vast te leggen met een Telefunken 16-sporen bandrecorder en dat was een goede keuze. De analoge opnames klinken allemachtig lekker. Warm maar toch helder. Zoals we van de Japanner gewend zijn, houdt Takamen het beschaafd. Zijn stukken zijn lyrische juweeltjes met aangename melodieën.

Nobuki liet zich voor enkele tracks inspireren door tours door Finland en Oost-Europa. Hij schreef ook een stuk voor zijn drie jaar oude dochtertje 'A-Tico-Ta'. De swing van de jazzgitaartraditie wordt wederom geëerbiedigd, maar er vallen ook snuffjes pop, latin, blues en zelfs Americana te horen.

Takamen heeft weer een plezierig album met degelijk vakwerk afgeleverd.

Hans Invernizzi

Beluister een flard van de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=i9kasDmvJxg>

JULIEN TASSIN
Sweet Tension
 Igloo Records

Bezetting:

Julien Tassin (gitaar),

Julien Tassin komt uit Charleroi in België en maakte furore als medeoprichter van het rockduo Run SOFA, waarin hij speelt met zijn neef vocalist Antoine Romeo. Zijn liefde voor rock, blues en jazz viert de jonge Tassin bot in zijn eigen trio met oud-gedienden Nicolas Thys op contrabas en Dré Pallemaerts op slagwerk.

Op zijn eerste cd als frontman, 'Sweet Tension', presenteert Tassin zich in tien eigen composities met een 'rock feel'. In de meeste stukken draait hij de volumeknop flink open en klinkt zijn elektrische gitaar magistraal, scherp, hoog, dwingend en bluesy, maar in bijvoorbeeld zijn ode aan Beatle George Harrison laat Julien Tassin horen ook over een aangename 'sweet tone' te beschikken.

Tassin is onmiskenbaar een eigenzinnige en gepassioneerde muzikant die de grensgebieden tussen rock, blues en free jazz verkent en deze genres ook laat overlappen. De muziek van John Coltrane, Thelonious Monk, Miles Davis en Charles Mingus intrigeert Tassin al sinds zijn jonge jaren. De ritmische mogelijkheden, de harmonische rijkdom en de vrijheid van de geïmproviseerde jazz fascineren hem nog steeds.

Op het Koninklijk Conservatorium van Brussel studeerde Tassin gitaar bij de Belgische jazzgitarist Paolo Radoni. Maar op zijn eerste album hoor je toch duidelijk dat hij veel ervaring heeft opgedaan in de rockscene. Bij onze zuiderburen noemen ze Tassin een verborgen schat en ze slaan de spijker op de kop. Hij laat zich kennen als een energieke, expressieve en creatieve instrumentalist.

Hans Invernizzi

Beluister hier het titelnummer van de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=y4-zLq96Xhs>

MARK TURNER | ETHAN IVERSON
Temporary Kings
 ECM

Bezetting:

Mark Turner (saxofoon),
 Ethan Iverson (piano).

De muziek die saxofonist Mark Turner en pianist Ethan Iverson maken, versterkt het gevoel voor individualisme. Met hun muziek kruip je niet bij de open haard, maar dit dient serieus en met een ernstig gezicht, en misschien wel het beste alleen, beluisterd te worden. Het duurt dan ook even voor je hun intenties op het album 'Temporary Kings' begrijpt. Wat aanvankelijk een dissonant en improviserend geheel lijkt, is een samenspel van zeer hoog niveau. Beiden zijn meesters en het is fraai dat ze hun kwaliteiten nu bundelen. Mark Turner maakt deel uit van het succesvolle trio Fly, met bassist Larry Grenadier en drummer Jeff Ballard. Ethan Iverson was de pianist van het trio The Bad Plus. Ze luisteren enorm goed naar elkaar, vullen elkaar aan waar nodig en geven elkaar de ruimte waar gewenst. Soms is er een weldadige rust en soms lijkt het tot een muzikaal handgemeen te komen, maar altijd weer is er respect voor elkaar en voor het grote geheel. Wie de tijd neemt om de cd in zijn geheel te beluisteren bemerkt de cohesie van de composities. Daardoor is het album een soort negendelige suite waarin het duo de prachtige akoestiek van de opnamelocatie tot elke uithoek benut. Karakteristiek is 'Third familiar' met een dissonante Turner en een grommend lage Iverson. Opnametechnicus en geluidskunstenaar Stefano Armerio wist de rijke akoestiek van Auditorio Stelio Molo in Lugano optimaal te benutten én weer te geven. Hij geeft de luisteraar de illusie dat hij bij de opname aanwezig is. Helemaal alleen. 54 minuten lang.

Peter J. Korten

Beluister hier het titelnummer van de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=rfXh9fTYRDA>

TAL ARDITI
Portrait
 Ancor Records

Bezetting:

Tal Arditi (gitaar), Andreas Lang (bas),
 Tobias Backhaus (drums).

De Israëliëse gitarist Tal Arditi is nog piepjong. Hij werd geboren in 1998. Arditi woont en werkt in Berlijn waar hij, met zijn trio, in de vermaarde jazzclub A-Trane live zijn eerste cd 'Portrait' opnam. En hij laat ons direct kennismaken met zijn talent als componist. Het album bevat acht eigen stukken. Tal Arditi heeft, zo blijkt, al een schat aan ervaring opgedaan in de Berlijnse jazzscene. Hij speelde op tal van festivals en was vorig jaar finalist in de Conad Jazz Competition. Arditi heeft ook al een volwassen jazzgeluid ontwikkeld dat op zijn (kopie van een) Telecastergitaar uitstekend tot zijn recht komt.

Niet verrassend is dat Tals moderne jazz doorspekt is met invloeden uit de rock en pop. We leven immers in 2018. Maar dit wonderkind is onmiskenbaar een echte jazzster qua timing, harmonieën, 'voicings' en frasering. Hij heeft goed geluisterd naar zijn meer traditionele voorgangers. Alles klinkt even ontspannen als intens en swingt lekker.

Hans Invernizzi

BRAM DE LOOZE
Switch The Stream
 Out Note Records

Bezetting:

Bram de Looze (piano).

'Switch The Stream', het nieuwe soloalbum van de Belgische pianist Bram de Looze, bevat een aantal verwijzingen naar vogels. De hoes zegt al veel, maar ook de titels 'Geese on the move' en 'Flyway'. Het is een treffende en toepasselijke metafoor voor de muziek op de cd. De tracks vloeien langs een geheel eigen traject, zoals een vlucht spreuen: voortdurend onderhevig aan verandering, waardoor een vorm ontstaat die ongrijpbaar is, maar wel heel goed te volgen. Als luisteraar kun je je het beste mee laten voeren door de hersenspinsels van de pianist. Die kunnen impressionistisch van aard zijn, springerig, komisch of plagerig. Een enkele keer duikt er een doorgaand motief op (zoals de merkwaardige boogiewoogie-achtige bas in 'Geese on the move' of het minimal-figuurtje in 'Vexations'), maar de meeste nummers geven het gevoel een constante gedachtenstroom te zijn, die 'aus einem Guss' op de toetsen hun vorm krijgen.

Herman te Loo

FESTIVAL FESTIVAL JAZZ INTERNATIONAL NIJMEGEN

Datum en plaats:

25 – 28 oktober 2018,
Diverse locaties, Nijmegen.

Rotterdam en Nijmegen liggen in twee provincies, wat op zich een festival al bijna internationaal maakt. De programmering van Festival Jazz Internationaal is in Nijmegen en Rotterdam in dezelfde handen, valt samen en is deels overlappend. Beide steden gaven er hun eigen accent aan (een verslag van het Rotterdamse festival volgt in JF 307; red.). In Nijmegen begon **Spunk!**, in de woorden van MC Koen Schouten 'free jazz' omdat de toegang gratis was, maar muzikaal gesproken meer punk dan free. Spunk! is Nijmeegse trots, het uitroepen staat er niet voor niets en de grenzen tussen pop en jazz worden tot de bodem gesloopt. Het slopen werd ook vrij letterlijk genomen toen basgitarist Teun Creemers al in het eerste nummer zo heftig tekeer ging dat een snaar brak. Met zijn vader René Creemers, een van de beste popdrummers van dit moment, gitarist Jelle Roozenburg en tenorsaxofonist Jesse Schilderink werd na de reparatie het sloopwerk met vereende krachten voortgezet waarbij het Beatlesnummer 'Strawberry fields forever' vakkundig en meedogenloos uit elkaar werd gescheurd: hard, swingend en toch ook nog steeds melodieus.

Niet toevallig misschien vond dit heftige optreden in etablissement Stoom plaats, waarna het festival verhuisde naar Brebl aan de overkant. Daar mocht dé saxofonist van Nijmegen, **Bo van de Graaf**, het festival officieel openen met de aria 'Ritorna vincitor' uit Verdi's opera Aïda. De avond werd besloten met een bijna twee uur durend optreden van saxofoniste **Kika Sprangers**. De 26-jarige Sprangers, oorspronkelijk ook uit Nijmegen, is een van de veelbelovendste talenten die de jazz op dit moment heeft voortgebracht. Ze toerde dit jaar al met de Young VIP Tour door ons land, maar om haar carte blanche te geven voor het maken van een avondvullend programma getuigt van moed van de programmeurs. Ze kregen gelijk want indrukwekkend was het zeker. Sprangers had gekozen voor het thema 'stem' en met haar project 51.9° NB, de breedtegraad waarop Nijmegen en Rotterdam liggen, [...vervolg in de rechterkolom](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

Andreas Schaerer en gitarist Anton Goudsmit. (Foto: Tom Beetz)

maakte ze een treinreis tussen deze steden.

De rode lijn was een conversatie tussen Sprangers op alt- en sopraansaxofoon en Carmen van Mulier (spoken word), die gedachten die je reizend in de trein kunt hebben en gesprekken die je in de coupé opvangt, met elkaar deelden. Met een mix van oudere en spiksplinternieuwe composities, op één compositie van pianist Robert Koemans na alle door haarzelf geschreven, leverde Sprangers pittige en afwisselende muziek in sferen die het hele gamma van romantisch tot heftig doorliepen. Sprangers articuleert de noten opvallend helder, speelt technisch perfect en legt een diep, soms weemoedig gevoel in haar muziek. Een mooiere opening had dit festival zich niet kunnen wensen.

Een dag later ging saxofonist **Benjamin Herman** in de Lindenberg op een manier tekeer die we nog niet van hem kenden. Bij de kassa werden oordopjes uitgedeeld, niet onnodig want zijn groep Bughouse met Reinier Baas (gitaar), Peter Peskens (bas), en vooral hardcore punkdrummer Olav van den Berg stortte een enorme bak herrie over de bezoekers uit. Een flink aantal daarvan vertrok al snel met een boos gezicht, [...vervolg op de volgende pagina](#)

terwijl vier meisjes op de eerste rij vrolijk mee dansten alsof het het strikje van Victor Silvester betrof. Toch was het goede muziek, zij het op oorverdovend geluidsniveau, soms in een moordend tempo, maar toegegeven ook bij uw recensent kwam een zucht van verlichting toen Herman een rustig stuk inzette ter herinnering aan saxofonist John Lurie, dat overigens binnen de kortste tijd weer ontspoorde in chaos.

Een groter contrast met stemkunstenaar **Andreas Schaerer**, die daarna met gitarist **Anton Goudsmit** optrad, is ondenkbaar. Rust, stilte en bezinning speelden een hoofdrol met Schaerer die alles met zijn stem kon: zingen, neuriën, mompelen, sissen, klakken, vaak tegelijkertijd waarbij zijn tonggeluiden door de neus en zijn stem door de mond simultaan de microfoon bereikten. Schaerer en Goudsmit daagden elkaar uit met een geestige podiumact, waarbij onbegrip en frustratie werden geveinsd, en de in werkelijkheid uitstekende onderlinge verstandhouding in dienst van hoogstaande muzikaliteit stond.

Een van de festivalhoogtepunten kwam van trompettist **Ambrose Akinmusire**, die met zijn vaste kwartet met pianist Sam Harris, bassist Harish Raghavan en drummer Justin Brown was gekomen. Hetzelfde kwartet waarmee hij in 2017 live in de Village Vanguard de cd 'A Rift In Decorum' opnam. Het kwartet speelde overigens nieuwe nummers, anders dan de cd, maar minstens zo indrukwekkend. Akinmusire gaf zijn medespelers alle ruimte om zelf te soleren, bijvoorbeeld in een frenetieke McCoyTyner-achtige pianosolo van Sam Harris, maar bleef zelf de spil waar alles om draaide. Akinmusire, nu 36 jaar, is met de twee jaar oudere Keyon Harrold de beste en avontuurlijkste trompettist van zijn generatie, maar anders dan Harrold dieper geworteld in de postmoderne Amerikaanse jazztraditie. Van het jonge veelbelovende talent van toen dat heel veel met zijn trompet kon, is hij nu uitgegroeid tot een trompettist die alles kan, niet in de laatste plaats prachtige muziek maken. Hij gromt, knarst, piept, jubelt en verbuigt de noten tot handzame composities, die de luisteraar verbaast en ademloos achterlaat. En dit waren nog slechts twee van de vier dagen van een geslaagd Nijmeegs internationaal jazzfestival.

Tom Beetz

Kika Sprangers (links) en Carmen van Mulier. (Foto: Tom Beetz)

Spunk! (Foto: Tom Beetz)

Ambrose Akinmusire gromt, knarst, piept, jubelt en verbuigt de noten tot handzame composities, die de luisteraar verbaast en ademloos achterlaat.

Ambrose Akinmusire. (Foto: Tom Beetz)

JULIAN LAGE TRIO

Bezetting:

Julian Lage (gitaar),
Jorge Roeder (bas),
Kenny Wollesen (drums).

Datum en plaats:

21 oktober 2018,
LantarenVenster, Rotterdam.

Een concert solo openen en in de eerste drie minuten compleet laten zien waartoe je in staat bent: ziedaar, gitarist Julian Lage. Zijn in januari geplande concert werd afgelast. "This is take two, man wat was ik ziek". Dit keer was het concert uitverkocht. En terecht. Er was de hele avond geen zwak moment te ontdekken en dat kwam door de enorme stroom van ideeën van een energieke Lage, die permanent alert was. Hij liet alle uithoeken van zijn gitaar horen en deed dat nagenoeg zonder zijn effectpedalen aan te raken. Puur geluid en vooral pure melodie, daar ging het om. Het repertoire besloeg voornamelijk materiaal van de cd 'Modern Lore', met een lichte neiging tot Americana, maar dan van het betere soort. De mannen hadden er zichtbaar plezier in. Drummer Kenny Wollesen (die ook op de cd speelt) had een hoofdrol in 'General thunder'. Hij legde een basis als voortdenderende trein. Samen met Lage was het soms de vraag of het een duet was, of juist een duel. Wollesens gezicht was slecht zichtbaar door een enorme, verticaal hangende bekken. Julian Lage was de permanente aanjager van het geheel. Zijn gitaar leek een verlengstuk van zijn lichaam en het is onwaarschijnlijk wat hij creëerde. De samenwerking binnen het trio was van wereldklasse.

Peter J. Korten

JAMES FARM

Bezetting:

Joshua Redman (sopraan- en tenorsax),
Aaron Parks (piano),
Matt Penman (contrabas),
Eric Harland (drums).

Datum en plaats:

7 oktober 2018,
De Doelen, Rotterdam.

De Willem Burgerzaal van De Doelen heeft maar liefst 700 zitplaatsen en een mooie akoestiek. Maar zelfs de ruime parterre van de brede zaal was niet helemaal gevuld tijdens het concert van James Farm. De 'all star'-bezetting paste een groter publiek. Na twee cd's gemaakt te hebben moeten ze het vooral [...vervolg in de rechterkolom](#)

Julian Lage (links) en Jorge Roeder. (Foto: Joke Schot)

De samenwerking bij Lage was van wereldklasse.

hebben van optredens: Joshua Redman (saxofoon), Aaron Parks (piano), Matt Penman (bas) en Eric Harland (drums). Vier mannen met een uitstekende reputatie en stuk voor stuk virtuoos. Maar toch was er in het begin geen interactie met het publiek. Alsof we er niet waren! Het leek wel een studio-opname. Na vier belende stukken met veel bladmuziek werd de band pas wat lossier, want ineens was er complete harmonie en een allesklopt-moment in stevig groovevende muziek. Daarna konden ze eindelijk lachen en leek de spanning er vanaf. Dat het verdere concert veel soepeler verliep is duidelijk. Parks had een stuwmeer aan ideeën en een tomeloze energie. Redman heeft een totaal eigen stijl en hij liet zich prima ondersteunen door een power-ritmetandem. Als zijn soli klaar waren sprong hij neergebogen en doorspelend naar de zijkant van het podium om het overgebleven trio zijn gang te laten gaan. Alles bij elkaar was het samenspel fabuleus maar niet spannend. En voor wie de cd's kent was het behoorlijk voorspelbaar. Maar wel erg goed!

Peter J. Korten

HOT (HET ORGELTRIO)

Bezetting:

Steven Kamperman (klarinet),
Dion Nijland (bas),
Berry van Berkum (pijporgel).

Datum en plaats:

28 oktober 2018,
Walburgiskerk, Zutphen.

Geen alledaagse klankcombinatie: klarinet, bas en kerkorgel. Daarvoor zorgden Steven Kamperman, Dion Nijland en Berry van Berkum zondagmiddag 28 oktober in de Walburgiskerk in Zutphen. Bassist Nijland en klarinettist Kamperman stelden zich aanvankelijk in de hoogte naast Van Berkum, die het majestueuze Henrick Bader-orgel bespeelde.

Halverwege daalden zij af naar de begane grond, waar een handzamer formaat orgel staat. Regelmatig viel de naam van Charlie Parker, zonder dat zijn werk al te letterlijk werd genomen, meer als uitgangspunt. Van Berkum toonde met wijlen saxofonist Gijs Hendriks op de cd 'Tadadie' aan dat er wel degelijk jazz valt te spelen op een kerkorgel (Toccat Records, 2005).

Regelmatig viel de naam van Charlie Parker, zonder dat zijn werk al te letterlijk werd genomen. Het diende meer als uitgangspunt.

Van Berkum is ook van de partij als de opera 'Hildegard, Opera van nu, gregoriaans van toen' van donderdag 8 november tot en met 1 december in den lande ten gehore wordt gebracht. Steven Kamperman is in dit geval klarinettist én componist. Hij ging uit van de oude gregoriaanse opera 'Ordo Virtutum' van de middeleeuwse componiste Hildegard von Bingen. Hij beloofde in Zutphen een 'nieuw muzikaal perspectief' waarin improvisatie ook een belangrijk aandeel zou hebben. 'Van barok tot hedendaags en zelfs een vleugje flamenco: Kamperman smeedt het geheel tot een veelkleurige klankwereld', belooft de flyer. Naast Kamperman en Van Berkum zijn instrumentaal George Dumitriu (altviool) en Don Nijland (bas) te horen. Regisseur Annechien Koerselman heeft verder de beschikking over het vrouwenkwintet Wishful Singing, Wynanda Zeevaarder (sopraan) en Marc Pantus (bas).

Lo Reizevoort

Meer info: <https://bit.ly/2EWjEL3>.

Vlnr: Kamperman, Van Berkum en Nijland. (Foto: Lo Reizevoort)

VINCENT KONING & WIM BRONNENBERG

Datum en plaats:

20 oktober 2018, Cultureel Centrum, Voorschoten.

Vincent Koning (links) en Wim Bronnenberg als duo. (Persfoto)

Zaterdagavond 20 oktober 2018 vulde de grote zaal van het Cultureel Centrum in Voorschoten zich met 120 bezoekers voor de gitaristen Vincent Koning en Wim Bronnenberg. Zij waren door Podium Jong Professionals Jazz (PJPJ) uitgenodigd om het 25-jarig jubileumseizoen glans te geven. Beide gitaristen speelden als jong talent eerder bij PJPJ tussen 1996 en 2005 en werden zaterdag begeleid door jong talent van nu: Kyriacos Kesta (Cyprus) op de contrabas en Michele Pazzini (San Marino) op drums. Het concert opende met een swingende blues van Al Cohn en verschillende jazzstandards werden gespeeld. In de tweede set werd het muisstil toen Koning en Bronnenberg als duo 'Darn that dream' en 'Body and soul' brachten. Dit duet werd opgedragen aan oud-voorzitter en oprichter van PJPJ Piet Wezepoel, die precies op deze dag drie jaar geleden overleed.

Roos Plaatsman (artiestennaam Rose Ellis) is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan. Eind 2016 verscheen haar cd 'Like Songs Like Moons'. Deze is verkrijgbaar via iTunes, Amazon, CD Baby en ook <http://www.roseellismusic.com>.

NEW YORK CALLING

NIETS SWINGT ZO ALS EEN BIGBAND

Mijn leven in New York City is van de ene op de andere dag een stuk prettiger geworden. In de 'subway' zitten is helemaal zo erg niet meer en winkelen in een drukke 'shoppingmall' doe ik nu in een oase van rust. Op mijn verjaardag kreeg ik van mijn vriend een Bose 'noise-cancelling'-koptelefoon. Een koptelefoon die het geluid om mij heen wegfilt en ervoor zorgt dat ik vrijwel alleen nog maar muziek hoor. Bach hoor ik duidelijk in een drukke supermarkt en het subtiele gitaarspel van Nick Drake komt helder mijn oren binnen. Op dit moment luister ik in de 'subway' naar het album 'Sweet Science' van Larry Goldings en ik kan zelfs de zachte hammond-baslijnen horen. Met mijn ogen dicht stel ik mezelf voor op de bank in mijn woonkamer.

Het is haast toverkunst want de dingen die ik moet horen, zoals de aankondiging van de volgende 'subway stop', hoor ik luid en duidelijk. Vandaag stap ik uit bij 49 Street omdat ik een repetitie heb met een bigband in een oefenstudio bij Times Square.

George Delancey, een bassist met wie ik regelmatig speel, heeft de arrangementen geschreven en vandaag gaan we ze voor het eerst spelen. Ook mijn compositie "I wish I could have skipped today" heeft hij gearrangeerd, een stuk langzamer dan de versie op mijn cd, met een back beat en natuurlijk blazers, ik ben benieuwd.

Het is niet makkelijk om een hele bigband bij elkaar te krijgen. Je moet de muzikanten uit je eigen portemonnee betalen voor repetities en opnames, en goed betaalde 'gigs' voor bigbands liggen tegenwoordig niet meer voor het oprapen, de tijd dat bigbandmuziek mainstream was is al lang voorbij. Maar als arrangeur krijg je er wat voor terug, na lange tijd je arrangement alleen in je hoofd en op piano te horen, of in muzieksoftware als Sibelius en Finale af te spelen, komt het arrangement nu tot leven. Toen ik nog op school zat heb ik een paar bigbandarrangementen geschreven en als je ze dan voor het eerst door een band laat spelen is dat echt iets om nooit te vergeten.

Ook zingen met al die blazers achter je geeft een heerlijk gevoel. George schrijft goede arrangementen, de band is geweldig en als dat zo is, dan is er niets dat zo swingt als een bigband. Ik zet de versterker hard, maar als de band echt op dreef is, is het soms lastig boven ze uit te komen. Iemand die daar nooit problemen mee leek te hebben was Sarah Vaughan. Ontelbare keren heb ik naar de opnames geluisterd van haar en de The Count Basie Orchestra in Carnegie Hall in 1981. Ze is daar bijna zestig jaar en nog altijd fenomenaal. Zwetend en vol passie zingt ze 'Fascinating rhythm', 'Indian summer' en 'Just friends'. Na de repetitie stap ik weer in de metro en zet het album 'Send In The Clowns' op dat Sarah in hetzelfde jaar opnam met The Count Basie Orchestra en zelfs de subtiele melodieën van de koperblazers hoor ik kraakhelder op mijn 'noise cancelling'-koptelefoon.

Beluister Roos Plaatsman/Rose Ellis hier:
<https://www.youtube.com/watch?v=duKba6sd1G0>

YOU'LL NEVER WALK ALONE

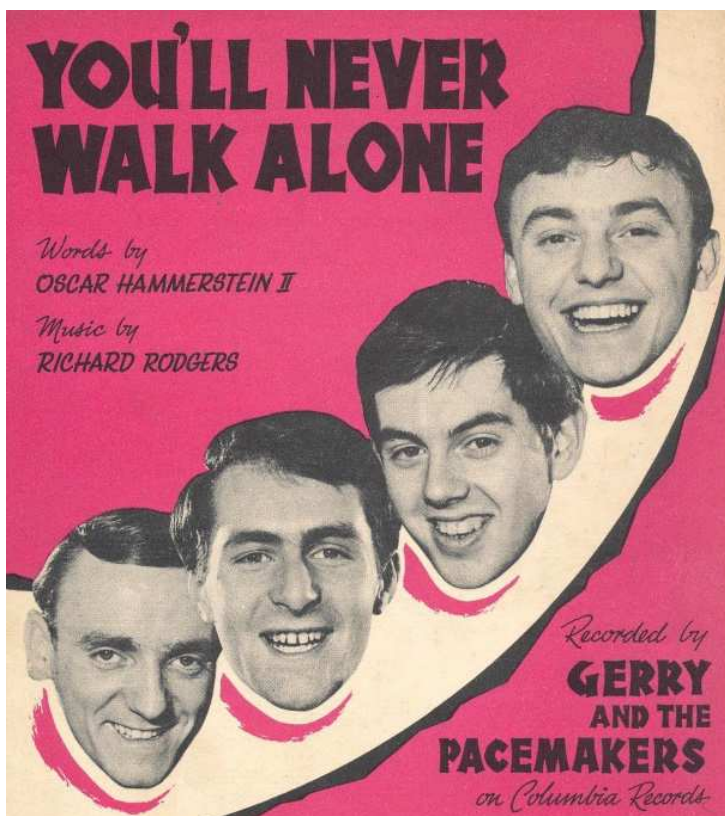
Is voetbal oorlog? Een feest? Sinds half oktober is er herrie in de Belgische voetbalcompetitie: omkoperij, witwassen van gelden, mensenhandel, sommigen in de gevangenis. 'Loop door, loop door, je zult nooit alleen lopen!' - Betrokken spelers, makelaars, scheidsrechters zullen twijfelen aan deze song uit 1945, geschreven door Oscar Hammerstein II (12 juli 1895 – 23 augustus 1960). Samen met Irving Berlin (1888 - 1989) was Oscar H. dé grote tekstschrijver van liedjes in het lichtere genre. Nadat Richard Rodgers (1908 - 1979) zijn schrijver Lorenz Hart wegens overlijden verloor, kwam O.H. in zijn plaats. Vandaar 'Rodgers and Hammerstein' als het meest succesvolle team in de Broadway-geschiedenis.

Oscar H. schreef teksten voor songs die later jazzstandards geworden zijn, onder meer 'Lover come back to me' (1928), 'My funny Valentine' (1937), 'The lady is a tramp' (1937), 'All the things you are' (1939), 'It might as well be spring' (1945) en 'My favorite things' (1959).

Op 19 april 1945 ging de Broadway-musical 'Carousel' in première, nadien nog 890 keer uitgevoerd. Tekst: Oscar Hammerstein II, muziek: Richard Rodgers. Een van de liedjes: 'You'll never walk alone': om de mensen uit het publiek wat moed te geven, want velen hadden een man, een zoon, een broer, een vriend op het Europees oorlogsfront om te strijden voor vrede en vrijheid. Tientallen artiesten uit alle muziekgenres coverden de song: Louis Armstrong, Shirley Bassey, Ray Charles, Perry Como, Aretha Franklin, Mahalia Jackson, Cleo Laine, Elvis Presley, Nina Simone, Frank Sinatra, Dionne Warwick, Ella Fitzgerald, Barbara Streisand, Roy Orbison, Johnny Cash, Five Blind Boys of Alabama, Doris Day, Helen Shapiro, Jo Stafford, Andy Williams...

In de Lage Landen is 'You'll never ...' sinds 1963 het bekendst geworden door een versie van de Liverpoolse band Gerry and the Pacemakers (zie afbeelding), sindsdien hét voetballied bij uitstek in Liverpool, bij Feyenoord, Club Brugge en Dortmund.

Behalve in de Broadway-musicals is één van de eerste gezongen versies van Frank Sinatra. Hij nam het 26 december 1945 op met het Robert Michell Bay Choir en het stond op de B-kant van Columbia 36825. Sinatra was toen dertig. Op 10 juli 1945 had Judy Garland de song opgenomen met het Lyn Murray's [...vervolg in de rechterkolom](#)

Orchestra, Decca 23539. Toeval of niet, Lee Towers (23 maart 1946) was ook dertig toen hij 'You'll never...' opnam op zijn plaat 'It's Raining' uit 1976. Lee Towers zingt de song al vijftig jaar, heeft er vijf verschillende versies van opgenomen, zelfs een jazzversie toen hij zong met het New Rotterdam Jazz Orchestra tijdens de Edison Oeuvre Award-uitreikingen in het nieuwe Luxor Theater in Rotterdam op 30 juni 2017. De Belg David Linx viel daar ook in de prijzen. En bij leven en welzijn zal Lee Towers voor de 25ste keer 'You'll never ...' zingen bij de start van de Rotterdam Marathon, volgend jaar op 7 april 2019. Iets over de meer jazzy vertolkingen: Gene Ammons (tenorsax) speelt de song op zijn plaat 'Preachin'' van Chicago, 3 mei 1962, Prestige 7270, heruitgebracht op OJC 792, met Clarence Sleepy Anderson (orgel), Sylvester Hickman (bas) en Dorral Anderson (drums). Eddie Chamblee op de plaat 'Rocking Tenor Sax' van 27 februari 1964, Prestige 7321 met Dayton Selby (orgel) en Al Griffin (drums). Aretha Franklin met Reverend James Cleveland op 'Amazing Grace', januari 1972, een gospelplaat met onder anderen Cornell Dupree (gitaar), Chuck Rainey (bas) en Bernard Purdie (drums). Nina Simone zong eind 1957 'You'll never...' op haar eerste plaat voor Bethlehem, waarop haar lijflied 'My baby just cares for me', met Jimmy Bond (bas) en Albert Tootie Heath (drums) (Bethlehem 6028, later ook Polydor 2161, en op honderden compilaties). Ray Charles zingt 'You'll never ...' op zijn 'Ingredients In A Recipe For Soul' uit 1963. Louis Armstrong nam in 1944 'I'll walk alone' op, maar dat is een andere song. Armstrong vertolkte 'You'll never ...' op de 'On The Road'-plaat, een live-concert wellicht uit 1949, Laserlight 15798. Er is ook een studioversie van 9 oktober 1967, NYC, Bellaphon 6502. En nogmaals op 'In Scandinavia-Live - Stockholm, Copenhagen', een 4 cd-box op Deense Storyville 1088602). En als u op zoek gaat vindt u zelf wel ergens de tekst van 'You'll never walk alone!' **Erik Marcel Frans**

BENEFIETCONCERT NJA

Zondag **16 december** vindt in het Bimhuis, Amsterdam een benefietconcert plaats ten bate van het Nederlands Jazz Archief (NJA) (aanvang 20.00 uur).

Met: Dutch Swing College Band (DSC), Big Band Conservatorium Amsterdam onder leiding van Erik van Lier (arrangementen van Jerry van Rooyen en Rob Pronk), Louis van Dijk, het ICP Kwintet, Tribute to Peter Guidi (met Benjamin Herman, Ben van Gelder en Mo van der Does (altsax), Timothy Banchet (piano), Tobias Nijboer (contrabas) en Joost Patocka (drums)), Remy Martin! (Martin Fondse (piano, vibrandoneon) en Remy van Kesteren (harp)). De opbrengst van dit concert komt ten goede aan het Nederlands Jazz Archief.

De **DSC** zal voor het eerst in de historie optreden in het Bimhuis. Ook hun repertoire is deze avond uniek: onder meer composities van Misha Mengelberg.

Louis van Dijk gaf op 11 september zijn laatste avondvullende concert. Speciaal voor deze avond neemt hij nog een keer plaats achter de piano.

Het **ICP Kwintet** muziek van Sean Bergin; en drie generaties altsaxofonisten - Benjamin Herman, Ben van Gelder en Mo van der Does - brengen een hommage aan hun vroegere docent Peter Guidi, die eerder dit jaar overleed.

Het concert wordt gepresenteerd door jazzjournalist-musicus Koen Schouten. Kaarten met genummerde zitplaats kosten 32,50 euro. Overige kaarten kosten 30 euro. Kaarten zijn te bestellen op www.bimhuis.nl.

Het Nederlands Jazz Archief moet het sinds 1 januari 2013 zonder overheids-subsidie doen. Het wordt op de been gehouden door een Vriendenkring. De erfgoedcollectie van het NJA omvat ruim 25.000 elpees en duizenden foto's, boeken, tijdschriften, partituren en andere historische documenten. De historische cd-series van het NJA, 'Jazz at the Concertgebouw' en 'Treasures of Dutch Jazz', zijn de laatste vijf jaar drie keer bekroond met een Edison. In 2014 ontving het NJA de Dutch Jazz Industry Achievement Award.

JAZZ IN BEELD

Ernst Glerum en Jamie Peet. (Foto: Marcel Schikhof)

Op 20 oktober trad in Hot House Leiden **Glerum Omnibus** op. Met Ernst Glerum (bas), Timothy Banchet (piano) en Jamie Peet (drums). Marcel Schikhof maakte daar de foto's op deze pagina.

Ernst Glerum. (Foto: Marcel Schikhof)

FESTIVAL NOVEMBER

Archie Shepp komt naar Amsterdam.
(Foto: Joke Schot)

SUPER-SONIC JAZZ FESTIVAL
Paradiso, Amstelkerk, Vondelkerk,
De Duif, de Hofkerk, Amsterdam
13 tot en met 18 november
(<https://bit.ly/2JhVQ2U>)

Met onder anderen: Archie Shepp,
Tigran Hamasyan, Beverly Glenn Copeland
en James Brandon Lewis Trio + 1.

OVERLEDEN

Chuck Wilson, 17 oktober 2018 (70)

Altsaxofonist en klarinettist in bigbands, zoals die van Buddy Rich en Bob Belden, als lead-alt. Vanaf 1985 ook solistisch te horen in ABQ, het kwintet van gitarist Howard Alden en trombonist Dan Barrett.

John Von Ohlen, 3 oktober 2018 (77)

Amerikaanse drummer, bijgenaamd 'The Baron'. Werd bekend als de drummer bij Woody Herman (1967) en Stan Kenton (1970-1972). Begeleidde tal van vocalisten. Was sinds 1978 werkzaam in de omgeving van Cincinnati Ohio.

Jochen Brauer, 2 oktober 2018 (89)

Duitse saxofonist en klarinettist, leider van een jazzsextet met drie blazers, drie ritme en close harmony-vocals. Had in de zomer van 1956 een engagement van drie maanden in de Caveau Tzigane in Scheveningen (zie Rhythme, juni 1956). Legde zich daarna hoe langer hoe meer toe op het brengen van populair amusement.
(jjm)

LAATSTE NIEUWS

RAY CHARLES IN HALL OF FAME DOWNBEAT

Jazzmusicus van het jaar Chick Corea in 2017 tijdens het North Sea Jazz Festival 2017. (Foto: Joke Schot)

Wijlen zanger Ray Charles is door de lezers van het Amerikaanse blad Downbeat in de Hall of Fame van dat blad gekozen. In de 83ste editie van de Downbeat Readers Poll kozen zij evenals vorig jaar toetsenist Chick Corea tot jazzmusicus van het jaar. De Nederlandse vertegenwoordiging in de Poll bestaat uit Ab Baars (onderaan in de categorie klarinet) en het Enschedese label Criss Cross (in de middenmoot van de categorie 'record label').

De beste plaat van het afgelopen jaar is volgens de lezers 'Chinese Butterfly' van Chick Corea & Steve Gadd Band. De beste historische uitgave is het album 'The Final Tour' van Miles Davis & John Coltrane. Nog enkele pollwinnaars zijn Snarky Puppy (jazzgroep), Count Basie Orchestra (bigband), Wynton Marsalis (trompet), Trombone Shorty (trombone), Wayne Shorter (sopraansax), Kenny Garrett (altsax), Wayne Shorter (tenorsax), Herbie Hancock (piano), Pat Metheny (gitaar), Christian McBride (bas) en Jack DeJohnette (drums). Ten opzichte van vorig jaar zijn in deze reeks alleen het Count Basie Orchestra en Wayne Shorter in de categorie tenorsax nieuwkomers. De andere namen stonden in 2017 ook bovenaan in de genoemde categorieën. De gehele uitslag van de Poll is te vinden in het decembernummer van Downbeat. De Downbeat Readers Poll wordt sinds 1934 jaarlijks samengesteld.

VARIA

Televisiereeks over nieuwe jazzgeneratie bij NPO 2 extra

Op 8 november start op NPO 2 extra een vierdelige reeks over de nieuwe lichter van de Nederlandse jazz. Onder de titel 'New Generation' worden vijf Nederlandse jazzmusici geportretteerd die, aldus de makers, 'duidelijk een eigen pad zijn ingeslagen in de muziek, en gerespecteerd worden door de generaties die hen voorgaan'. In de portretten is er plek voor hun verhaal en muziek. De generaties spelen met elkaar samen in speciale sessies. De reeks opent op 8 november met violist Oene van Geel en hoornist Morris Kliphuis, vervolgt op 15 november met de drummers Joost Patocka & Tim Hennekes en op 22 november saxofonist Jasper Blom en trompettist Ian Cleaver. De zangeressen Lilian Vieira, Anna Serierse en Nina Rompa sluiten de rij. De uitzendingen zijn steeds rond 23.00 uur. Na 29 november zijn alle afleveringen terug te kijken via het YouTube-kanaal van NPO Soul & Jazz.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 29 oktober 2018

1 Stefon Harris & Blackout

Sonic Creed
(Motema)

2 Count Basie Orchestra

All About That Basie
(Concord Jazz)

3 Christian Sands

Facing Dragons
(Mack Avenue)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Arne Van Coillie, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Kortten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo Reizevoort, Jorre Reynders en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp

van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

JAZZ IN BEELD

De Italiaanse gitariste **Eleonora Strino**, die onder meer aan het Conservatorium van Amsterdam studeerde, trad 13 oktober in het MUZEcafé in Heusden-Zolder op met **Greg Cohen**, de in Berlijn wonende Amerikaanse contrabassist. De twee namen samen de cd 'Si, Cy' op met een eerbetoon aan Cy Coleman, die onder meer 'Witchcraft' schreef. De foto's zijn van Jean Schoubs.

